

1 De maestra

Ik was al wel vaker in herberg De Hamerkop geweest en genoot daarom het voorrecht een tafeltje dicht bij de toog het mijne te mogen noemen. Van daaruit had ik een goed zicht op de deur en het toeval wilde dat ik net opkeek toen zij de herberg betrad.

Ze wist hoe je een entree maakt: eerst de flits die de duistere herberg door de kieren in de luiken heen verlichtte, toen de donderslag die de aarde deed beven. Dat ze uitgerekend op dat moment de deur van de herberg openduwde en een koude luchtstroom de helft van de rokerige talkkaarsen doofde, was ongetwijfeld toeval.

De wind greep met koude vingers naar de deur en sloeg die met zo'n knal achter haar terug in het kozijn dat ik even bang was dat de leren band die als scharnier dienstdeed zou scheuren. Nogmaals stroomde er een verblindend, glinsterend licht door elke kier van de zware luiken en de deur; weer volgde een donderslag en de herberg trilde op zijn grondvesten.

Alleen het gejang van de wind was te horen terwijl we sprakeloos de donkere gestalte opnamen. Hier en daar sloegen mensen het teken van de drievuldigheid en kusten een idool, een huurling riep een god aan van wie niemand hier ooit had gehoord.

Een moment lang stond ze daar en liet haar ogen op ons rusten. Haar nachtblauwe mantel, zwaar en nat van haar rit door een van de ergste sneeuwstormen van de afgelopen tien jaar, deed geen afbreuk aan haar vrouwelijkheid; de natte stof leek haar vormen eerder nog te benadrukken. De capuchon had ze ver over haar gezicht getrokken en gunde ons in het onvaste schijnsel van de overgebleven kaarsen een blik op een ronde, vastberaden kin en een volle mond die tot een dun streepje was samengeperst. Na een rit door een dergelijke sneeuwstorm zou ik ook niet in een stralend humeur zijn.

Haar huid was wit, zo wit als de sneeuw die deze afgelegen herberg dreigde te bedelven. De lange cape verhulde de rest van haar lichaam tot aan de punten van haar maliënlazzen, en ondanks de kleine vlokjes die zich op haar mantel hadden geveild was moeiteloos het fonkelende donkerblauw te herkennen dat het kenmerk is van mithril.

Voor iedereen zichtbaar stak de greep van het bastaardzwaard door een spleet in haar cape ter hoogte van haar linkerschouder. De zilveren drakenkop torende boven haar hoofd uit, het donkere, gevlochten leer van de greep leidde naar een pareerstuk dat bestond uit twee klauwen die zilverachtig fonkelend in de flakkerende schaduw bijna levend leken. De ogen van de draak werden gevormd door twee dreigend donkere robijnen. Toen ze haar hand hief om haar capuchon naar achteren te schuiven en haar mantel open te slaan, liep er een elmsvuur via de greep over haar hele gestalte, waardoor ze in een zwak blauw licht gehuld werd.

Haar bleke gezicht was minstens zo indrukwekkend als haar optreden. Een klassieke schoonheid, ondanks het feit dat haar ogen roodachtig gloeiden. Ook haar haar was nu te zien. Het was in een lange, witblonde vlecht gebonden en leek, vervuld van het elmsvuur, van binnenuit verlicht te worden. Een albino – of anders een van de legendarische elfen.

De uitrusting die onder haar openhangende mantel te zien was, was een fortuin waard, het soort schat waar koninkrijken onderling over in twist konden raken: een maliënkolder van mithril, fijn en zacht als zijde en nauwelijks zwaarder dan leer, die als een donkerblauwe rivier over haar vormen viel en haar in een op-laaierend licht hulde.

In de kettinghaakjes op haar borst schemerde een greep die in het ritme van haar ademhaling even opglinsterde, dan weer verzwakte om dan opnieuw te verschijnen.

Een brede zwaardgordel hing rond haar heupen en benadrukte haar slanke taille, waar ook nog een ander zwaard aan hing: een al minstens net zo exquis langzwaard.

De handschoenen die ze vervolgens uittrok waren van donkerblauw leer, zacht en soepel, glanzend en bedekt met fijne

schubben. Ik schudde langzaam mijn hoofd, omdat ik mijn ogen niet kon geloven. Drakenhuid kon ik uit duizenden herkennen en dit leer was niet alleen onmiskenbaar afkomstig van een draak, maar ook nog eens van een heel specifiek lichaamsdeel. Het beest dat het leer voor die handschoenen had gedoneerd, had niets meer aan zijn ballen.

In de herberg bevonden zich een stuk of veertig mensen en ze wist ons stuk voor stuk in een staat van hypnose te houden, als konijntjes voor een slang. Het kwam door de uitdrukking in haar gezicht, de blik uit die rode ogen die over ons zweefden.

‘Mijn naam is sera maestra de Girancourt, draagster van Steenhart, het zwaard der gerechtigheid.’

Zwaardgebonden was ze dus ook nog, al was dat, met die greep tot boven haar schouder, ook eigenlijk niet anders te verwachten geweest. De drakenkop leek de herberg al net zo aandachtig op te nemen als zijzelf.

Wat je noemt hoog bezoek voor deze sjofele tent. En meteen ook een verklaring voor het feit dat ze hier levend was gearriveerd. Een uitrusting als deze kon haar weliswaar beschermen, maar was ook een vermogen waard. Ik vroeg me af hoeveel rovers en vogelvrij verklaarden de verleiding niet hadden weten te weerstaan en persoonlijk met Steenhart hadden kennismemaakt.

Haar stem was net als de rest van haar: glashelder en winters koud. Ze bereikte elk oor in deze ruimte en liet een indruk achter van ijskoude schoonheid en een nog killere wil.

De waard, een kleine, gezette man die al wat begon te kalen, wist als eerste van de schrik te bekomen. Hij zag dat ze verwachtte dat hij naar haar toe zou komen en deed dat met een diepe buiging.

‘Welkom in De Hamerkop, de beste herberg tussen Lassahndaar en Coldenstatt.’ Een waar woord, mijn vriend. Vooral als je wist dat het het enige onderkomen in de hele omgeving was, tenzij je in de oude vesting bij de pas wilde overnachten, en dat wilde niemand. Te veel geesten.

‘Ik ben Eberhard, de waard, gelieve mijn bescheiden thuis als het uwe te beschouwen. Ik zal zorgen dat u mijn beste kamer krijgt, ik moet hem alleen nog even laten ontruimen.’

‘Tot die tijd zou ik blij zijn met een goed stuk vlees en een fatsoenlijk glas wijn,’ antwoordde de sera.

‘Zeker, zeker...’ Buigend als een knipmes begeleidde hij de dame naar de tafel naast de mijne en beloofde haar meteen te zullen bedienen. Met een soepele beweging trok ze Steenharts schede van haar gordel en zette hem op zijn punt naast haar tafel. Daar bleef hij, zonder tegen de tafel te leunen, rechtop staan. Een net zo eenvoudig als indrukwekkend teken dat dit inderdaad een van de gebonden zwaarden was.

Een dienstertje kwam al aangehold en zette een verwarmde tinnen beker met rode wijn en kostbare kruidnagelen op het tafeltje van de sera, maakte een respectvolle knicks en vluchtte meteen weer de keuken in. Ondertussen draaide de waard zich naar mij om; ik had al een vermoeden wat hij wilde.

‘Ser! U moet begrijpen...’ zei hij. Ik wachtte. ‘De sera heeft een kamer nodig. U hebt er vast geen bezwaar tegen om de uwe op te geven voor zo’n dame. Het is de beste kamer, zoals u weet...’

‘Nee,’ antwoordde ik resoluut. ‘Het is mijn kamer. Ik betaal ervoor met ’s konings munt en dat voor de volle drie weken. Ik geef mijn kamer niet op.’

‘Maar u kunt toch niet...’ Handenwringend stond hij daar, de vertwijfeling stond in zijn ogen te lezen.

‘Geef haar de op een na beste kamer.’

Zijn ogen dwaalden naar de aanvoerder van de huurlingen aan de andere tafel die daar met vijf van zijn mannen had zitten dobberen voordat de sera de avond had verlevendigd met haar entree. De kerel glimlachte venijnig, zijn tanden zo geel als die van een roofdier. *Waag het eens, onderdeurtje*, leek zijn grijns te willen zeggen.

Hulpzoekend keerde de waard zich weer tot mij.

‘Maar ser, u ziet toch dat die huurlingen niet bereid zijn weg te gaan? Ik smeed u!’

Dat de sera het gesprek volgde, was me duidelijk. Ze had de meest gunstige positie ingenomen en gaf er net als ik de voorkeur aan de toog in haar rug te hebben. Ze liet haar blik door de ruimte dwalen en wierp af en toe ook een onderzoekende blik op mij.

Aan haar gezicht viel niet af te lezen dat ze enig belang stelde in het gesprek tussen de waard en mij, en toch wist ik dat ze dat wel degelijk deed. Ook verzuimde ze niet de huurling op te nemen wiens begerigheid onmiskenbaar was onder de sluier van zijn dronkenschap.

‘Geef haar de volgende kamer die vrij is,’ zei ik. ‘Ze zal hem nemen en u welgezind zijn, ondanks het feit dat u haar de beste kamer hebt aangeboden terwijl die al verhuurd was. Als u het de sera niet had beloofd, zou u nu niet in de problemen zijn.’

‘Maar...’

‘Doe het.’ Ik verhief mijn stem nauwelijks, maar mijn blik ving de zijne en zijn ogen werden groot. Hij begon ijverig te knikken.

Met trillende stem begon hij de sera uit te leggen dat hij slechts een bescheiden kamer voor haar had, dat het niet zijn bedoeling was haar te beledigen, maar...

Ze hief haar slanke hand. ‘Beste man, het is in orde. Als u er maar voor zorgt dat de vlooiën niet al te actief zijn, dan kan ik er genoeg mee nemen.’

De waard knikte dankbaar, verbijsterd dat ze hem zo gemakkelijk vergaf, en holde naar de keuken waar hij het vlees met extra aandacht wilde bereiden. Ze maakte van de gelegenheid gebruik om alle aanwezigen een voor een aan te kijken en zich te oriënteren. Nu rustten haar ogen op mij. Ik beantwoordde haar blik onaangedaan.

Ik wist wat ze zag. Een donkere cape van grof linnen en leer, de capuchon ver over mijn gezicht getrokken en een lange leren bundel die achter mij tegen de wand stond. Mijn handen zaten nog altijd in mijn mouwen, de beker wijn die voor me stond was amper aangeroerd. Onder mijn cape zag ze brede schouders. Toen haar blik naar mijn voeten afdwaalde, kon ze daar maliënaarzen herkennen, niet heel anders dan die van haarzelf, maar wel een stuk minder kostbaar en niet zo fijn bewerkt. Meer zou ze van mij niet te zien krijgen. Bovendien was het kil in de herberg en ik had inmiddels sneller last van de kou dan vroeger. Reden genoeg om in mijn cape weg te duiken.

‘Ik ben op zoek naar Roderic von Thurgau,’ begon ze met haar koele stem. ‘In Lassahndaar heeft men mij gezegd dat hij in de-

ze godverlaten contreien zijn winterkwartier wilde opzoeken. Zijn beschrijving past bij u, bent u degene die ik zoek?’

Ik zuchtte inwendig. Ik moest het wel zijn, qua uiterlijk leek ik in geen enkel opzicht op enig ander in deze herberg.

‘Thurgau is dood. Al bijna dertig jaar. Hij is gevallen in de slag bij Avincor.’

‘Dat zegt men.’ Ze stond op, nam in gedachten verzonken Steenhart mee naar mijn tafeltje en zette hem weer naast zich neer.

‘Staat u mij toe?’ vroeg ze ietwat aan de late kant, want ze ging al zitten. Ik had me niet verroerd.

‘Nee.’

Ze trok een wenkbrauw op. ‘U wenst niet dat ik aan uw tafel plaatsneem?’

‘U hebt het begrepen, sera. Ik zoek hier mijn rust na een lange reis en ik heb geen behoefte aan wijvengeklets.’

Ze knipperde een keer met haar ogen, toen nog een tweede keer.

‘U bent erg grof.’

‘Ja, en u zit hier nog altijd. Uw wijn wacht aan de andere tafel.’

Ze knikte. ‘De waard zal hem mij zo dadelijk brengen.’

Eberhard hoorde het en kwam aangesneld om haar de donkere tinnen kelk te overhandigen.

Ze schonk hem daarvoor een glimlachje en even dacht ik dat hij ter plekke zou sterven van pure extase, maar toen had hij zichzelf weer in de hand en spoedde zich naar achteren.

‘U kunt rustig weggaan als u dat liever wilt,’ stelde ze met een lachje voor. ‘Maar dan zal ook ik me opnieuw moeten verplaatsen, want ik wil u een voorstel doen.’

‘Dat interesseert mij niet,’ antwoordde ik en ik stond inderdaad op het punt om op te staan, toen ze een klein buideltje tevoorschijn haalde dat ze rond haar hals droeg. Ze schudde de inhoud leeg op haar hand en liet een ring op tafel vallen.

Het was een zware zegelring, de ring van een man, al was de maat te klein voor een mannelijke vinger. Iemand had hem kleiner laten maken. Tegen een robijnrode achtergrond was in ivoor

een reliëf geplaatst: een eenhoorn en een roos. Het wapen van de Thurgaus.

Ik bekeek de ring.

‘Een prachtstuk,’ zei ik zo neutraal mogelijk.

‘Ooit was het het pand van uw eer.’

‘Eer wordt tegenwoordig schromelijk overschat. Het brengt de dood en weinig geluk,’ repliceerde ik. Ik liet een hand uit mijn mouw glijden – zonder de dolk die ik daar verborgen hield – en stak hem omhoog. Hij was nog altijd breed en sterk, maar inmiddels sierden donkere ouderdomsvlekken het perkament van mijn huid.

‘Toen ser Roderic haar deze ring gaf, was ze net tien jaar oud. Dat is meer dan dertig jaar geleden. Ze heeft hem nooit weergezien, want zoals iedereen weet stierf hij in de pas van Avincor, samen met de ridders van de bond. Niet een van hen heeft het overleefd, maar de pas hebben ze gehouden.’

‘Weet u nog hoe ze eruitzag?’ vroeg ze.

Ik haalde mijn schouders op. ‘U bedoelt de prinses? Ik beweeg me niet in zulk doorlucht gezelschap. Maar ik heb gehoord dat ze heel sierlijk was, blond en ziekelijk. Ook ser Roderic heeft waarschijnlijk niet veel meer gezien dan een slanke hand die zijn ring in ontvangst nam. Zo heet het althans in de ballade. Dat verhaal kent iedereen.’

‘Hij en de veertig getrouwen. En elk van hen zwoer dat hij zijn leven zou geven om zijn land te beschermen tegen de barbaren. Ze hielden de pas. Twaalf dagen lang.’ Ze sprak nu zachter en langzaam, bijna plechtig. ‘Lang genoeg om het leger van graaf Filgan de mogelijkheid te geven zodanig stelling in te nemen dat ze de barbaren konden opwachten zodra die door de pas kwamen. Maar die kwamen nooit.’

‘En als de graaf een verspieder had gestuurd, dan zou hij hebben begrepen dat hij zeker de helft van de getrouwen had kunnen redden. Maar in plaats daarvan bleef hij in zijn met parels versierde tent op zijn luie gat zitten afwachten.’

Mijn stem klonk verbitterd, maar de wrok was nog maar een echo, een schaduw van die van vergane dagen. Zwak, net als ikzelf. ‘Ik ben oud. Dat is iets wat ser Roderic met mij gemeen heeft.

Hij zou nu zestig of nog ouder moeten zijn. En zelfs al zou ik hem zijn, hoe zou een oude man een sera maestra van nut kunnen zijn? Niet alleen dat u Steenhart draagt, u bent ook geoefend in de omgang met de magie. Wat zou ser Roderic voor u kunnen doen dat u niet zelf kunt?’

Ik draaide mijn hand voor haar ogen.

‘Ser Roderic is een stuk ouder dan u. En wat ik van hem wil, is zijn raad.’

‘Ik kan u de raad geven hem te vergeten. Ser Roderic is in die pas gestorven.’

‘Wilt u niet weten waar ik zijn raad voor nodig heb?’

Ik haalde mijn schouders op en nam een slok uit mijn kelk. Per slot van rekening had ik voor de wijn betaald. Ik was aangenaam verrast. Hij was nog drinkbaar ook.

‘Niet echt. Nog een paar jaar en helemaal niets zal mij nog interesseren. Misschien nog maar een paar maanden. Lang zal ik in elk geval niet meer op deze wereld verwijlen.’

‘De stad Kelar is vorige maand in handen gevallen van het imperium van Thalak.’

Kelar. Ik herinnerde me de hoge muren, de pakhuizen en de stapelplaatsen. Haar woorden verbaasden me. Tweehonderdnegentig jaar geleden had de stad een belegering van bijna twintig jaar standgehouden zonder te vallen. Vroeger had me dat allemaal geïnteresseerd, maar nu...

‘De belegering was al acht jaar gaande. Het viel te verwachten.’

Ze keek op. ‘Hebt u dan geen compassie?’

‘Hoezo? Oorlog is oorlog.’ Het voordeel van mijn leeftijd was dat je zulke dingen kon zeggen zonder belachelijk te klinken.

‘De imperator heeft de stad geslecht. Ieder kind, iedere vrouw en iedere man is terechtgesteld. En Melbaas, Angil en Jatzka hebben zich overgegeven uit angst dat hun hetzelfde lot wachtte.’

‘Melbaas heeft zich overgegeven?’ Nog een verrassing. Een onaangename dit keer. De stad gold als onneembaar. Met de haven in de rug zou ze het eindeloos hebben kunnen uithouden.

‘In Thalak hebben ze duistere magie ingezet om Kelar te pacificeren. Er zijn berichten dat hij zijn eigen dode soldaten met kata-

pulten over de muren van de stad heeft laten slingeren om ze 's nachts weer tot leven te wekken.'

'Indrukwekkend. Creatief ook.'

Ze wierp me een bestraffende blik toe. 'Na de val van Kelar heeft het hele koninkrijk Jasfar zich overgegeven en ze hebben de prins als onderpand naar Thalak gestuurd.'

Ik zuchtte. Ik wist waar dat toe zou leiden. Ik knikte langzaam. 'En dus staat er vrijwel niets meer tussen ons rijk en het zijne. Onze schone prinses zal haar blonde hoofdje moeten buigen voor de imperator. Het lot van gekroonde hoofden. De ene keer knielt men voor hen, de andere keer moeten ze zelf op de knieën.'

Ze sloeg met haar gebalde vuist op tafel en ik wist nog net te voorkomen dat mijn beker omviel. Hij zat nog bijna vol en van het vele praten had ik dorst gekregen. Ik nam een slok voordat de goede wijn zinloos op de tafel zou belanden.

'Ser, hoe kunt u zoiets zeggen? Het is onze koningin!'

Ik hief vermanend mijn vinger. 'Niet mijn land, niet mijn koningin. Ik kom uit Letasan.'

'Ser Roderic...'

Ik viel haar opnieuw in de rede. Slechte manieren, ik weet het. Nog zo'n voordeel van mijn leeftijd. Bovendien had ik niets te verliezen, ze mocht me desnoods in een egel veranderen, wat kon het nog schelen?

'Ik ben niet ser Roderic.' Ik keek naar mijn hand, zag hoe een van mijn vingers in de rode wijn dipte en een driehoek op tafel tekende. Gefascineerd keek ik toe hoe mijn hand een klein gebaar maakte, waarna de driehoek opgloeide. De geur van brandend hout steeg op. 'Bij de drievuldigheid, ik ben niet ser Roderic.'

Nog een klein gebaar en het gloeien stopte; het enige wat overbleef was een perfecte driehoek, in hout gebrand. Verrassend wat je je zoal kon herinneren als je niet oplette.

Toen ik weer naar haar opkeek, zag ik het begrip in haar ogen en de nederlaag. Van ser Roderic was bekend dat hij niet eens een kaars met magie kon aansteken. Hij was een krijger, een vermaard strijder, maar gespeend van magisch talent. Zachtjes en wat vriendelijker nu vroeg ik: 'Wat wilt u precies van hem weten, sera maestra?'

‘Ik heb een escorte nodig door de Donderbergen, de steppe en dan naar het keizerrijk Xiang tot aan Askir.’

‘Askir? Bestaat dat dan echt? Ik heb altijd gedacht dat dat een legende was. En bovendien zou die reis maanden duren. Als alles meezit.’ Ik staarde in mijn beker. Zonder dat ik er erg in had gehad, had ik de beker bijna leeggedronken. ‘Een doelloze reis die je een oude man niet kunt aandoen. Nog even afgezien van het feit dat je om naar de Donderbergen te komen de pas over moet.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Een vruchteloze onderneming, zelfs met uw magische krachten.’

Even zwegen we allebei. Op de achtergrond hoorde ik de gesprekken van de andere gasten, zachter dan tevoren, telkens weer onderbroken door blikken in onze richting. Dat zinde me niet. Men zou zich de sera herinneren, het was vrijwel uitgesloten dat men haar zou kunnen vergeten. En evengoed zou men zich de oude man herinneren wiens gezelschap ze kennelijk had gezocht.